

ת"פ 26123/07/14 - מנחם מגן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 26123-07-14 מדינת ישראל נ' מגן ואח'

בפני כבוד השופט דוד רוזן
מבקש/נאשם
נגד
משיבה/מאשימה
מנחם מגן - ע"י ב"כ עו"ד גיל דחוח
מדינת ישראל - ע"י פרקליטות מחוז תל אביב (מיסוי
וכלכלה)

החלטה

1. לפניי בקשת הנאשם לצאת את גבולות המדינה לצרכי חופשה.
הנאשם עותר למתן היתר יציאה מיום 25.09.2015 ועד ליום 10.10.2015.
2. המדינה מתנגדת לבקשה ומפנה לפסיקת בית המשפט העליון בנושא, לפיה יציאתו לחו"ל של נאשם אשר הורשע ונגזר דינו למאסר תתאפשר אך ורק בנסיבות חריגות ומיוחדות, שלא מתקיימות במקרה זה.
3. ביום 31.05.2015 הורשע הנאשם במסגרת הסדר טיעון בשורה ארוכה של עבירות לפי חוק העונשין, חוק איסור הלבנת הון, פקודת מס הכנסה וחוק המע"מ. ביום 15.06.2015 גזרתי את עונשו של הנאשם בהתאם להסדר הטיעון ל-4 שנות מאסר בפועל, קנס בסך של 125,000 ₪ וכן חילוט רכוש. מועד תחילת ריצוי המאסר נקבע ליום 17.01.2016.
4. לאחר שעיינתי בטיעוני ב"כ הצדדים המלומדים, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.
5. בית המשפט העליון עמד לא אחת על המדיניות המשפטיות הראויה במקרים דומים:

"לדעתי מדיניות שיפוטית נכונה היא כי המורשע בעבירות חמורות לא ייצא ככלל מהארץ בטרם נגזר עונשו, אלא אם כן מדובר בעניין דחוף ביותר ללא תחליף, במיוחד בנושאים רפואיים.

במקרים רבים יציאה כזאת גם משמיעה חשש להימלטות; ועל כן צריכה היציאה המיוחדת להיות מלווה בערבויות גבוהות. אך אלה יהיו חריגים, והכלל של אי יציאה מתיישב עם השכל הישר וגישתו של אדם מן היישוב".

(ראו בש"פ 6060/10 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה ז' להחלטה) [ההדגשות שלי - ד.ר.]

אם זו המדיניות הראויה בטרם נגזר עונשו של נאשם, לאחר מתן גזר הדין לא כל שכן.

6. כאמור לעיל, מועד תחילת ריצוי עונש המאסר שנגזר על הנאשם נקבע ליום 17.01.2016. בית המשפט העליון עמד על מעמדו של נאשם המצוי בתקופת עיכוב ביצוע עונש המאסר:

"איזון בסיסי זה העומד ביסוד האפשרות לעכב ביצועם של גזרי דין משליך על המשטר שאמור לחול על מי שעונש המאסר בפועל שהושת עליו עוכב. אדם זה אינו בגדר חף מפשע. זהו אדם שהחזקה בדבר חירות הפעולה המלאה אינה חלה עליו באותו אופן. עונש המאסר בפועל שהושת עליו עוכב - אך הוא נותר "ברקע" הדברים עד להכרעה הסופית במשפטו. בכך, עניינו של אדם שעונש המאסר שלו עוכב שונה מעניינו של נאשם שמשפטו עדיין מתנהל ועומדת לו חזקת החפות (להשוואה ראו: בש"פ 1037/12 פלוני נ' מדינת ישראל (7.2.2012)). על כן, נקודת המוצא בהחלטותיו של בית משפט זה הייתה כי מי שהורשע בדין וניתן לטובתו עיכוב ביצוע, לא ייצא מישראל אלא בהתקיימם של מקרים חריגים. פסיקתו של בית משפט זה הבחינה בבירור בין מצבים של יציאה מחוץ לישראל לצורך טיפול רפואי (ראו: ע"פ 4220/06 קונין נ' מדינת ישראל (10.8.2006)) לבין יציאה למטרות אחרות, ובהן מטרות שעשויות להיות חשובות מבחינה רגשית לאדם הנוגע בדבר, כגון עלייה לרגל (ראו: בש"פ 6060/10 פלוני נ' מדינת ישראל (23.8.2010))."

(ראו ע"פ 3506/13 הבי נ' מדינת ישראל (להלן: עניין הבי), בפסקה 8) [הדגשות שלי - ד.ר.]

הנה נא, לעניין הגבלת חופש התנועה אין מצבו של נאשם אשר טרם הוכרע דינו כמצבו של נאשם אשר הורשע בדין ונדון למאסר. אצל נאשם שהורשע, אי היציאה היא הכלל ויציאה היא החריג המותנה בקיומן של נסיבות חריגות ומיוחדות.

7. לא מצאתי בנימוקי הנאשם כל טעם חריג או נדיר המצדיק היעדרות לבקשה תוך סטייה מן הכלל שנקבע בפסיקה. כל שמבקש הנאשם הוא לצאת לחופשה עם רעייתו, וצודקת המאשימה כי הנאשם יוכל לעשות כן גם אם לא ייצא את גבולות ישראל. ועוד, יש לזכור כי היעדרות לבקשת הנאשם עלולה לפגוע באמון הציבור ברשויות החוק. יפים לעניין זה דבריה של כב' השופטת ברק-ארז בעניין הבי:

"יציאתו מחוץ לישראל של מי שהורשע ונגזר דינו עלולה להביא לפגיעה באמון הציבור במערכות אכיפת החוק ולפגיעה בהרתעתם של עבריינים פוטנציאליים. היא עלולה לשדר מסר חברתי

המפחית ממשמעותה של ההרשעה. אכן, למי שעוכב עונשו עומדת עדיין הזכות לחירות. אולם, זכות זו נחלשת לאחר הרשעתו. במקרה שבפנינו, כאשר היציאה מחוץ לישראל מבוקשת למטרת חופשה, אין בזכות החירות המוחלשת ממילא של המבקש כדי לגבור על האינטרס הכללי בשמירה על אמון הציבור באפקטיביות של מערכת אכיפת החוק."

(עניין הבי, בפסקה 9) [הדגשות שלי - ד.ר.]

סוף דבר - הבקשה נדחית.

בנסיבות העניין ולאור כל המפורט לעיל, לא מצאתי מקום לקיים דיון בבקשה.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ו אלול תשע"ה, 10 ספטמבר 2015, בהעדר הצדדים.